

Galicia e Escocia I A Pedra do Destino

Xerardo Dasairas

Ainda que minoritario, o movemento nacionalista escocés nunca deixou de reclamar a súa identidade particular con respecto aos ingleses e no ano 1998 foi, curiosamente, o goberno conservador quen asinaría a *Scottlan Act*, tamén denominada sistema de devolución (autonomía), creándose o Parlamento de Escocia devolvéndolle nesta data algúns poderes legislativos.

Xa antes desta data, en 1996, entre os xestos de xenerosidade e desprendemento que quixo practicar a monarquía inglesa estivo o da devolución aos escoceses da chamada Pedra do Destino (*clach-na-cinneamhain* ou *clach Sgàin*) que agora está depositada no castelo de Edimburgo e cuxa procedencia, segundo diversas lendas irlandesas, se relaciona con Galicia. A esta pedra déronlle algúns o apelativo de Fatal pero coidamos que é unha mala tradución de *Fatum* que é fado, destino, estando en varios lugares de Escocia e logo durante uns catrocentos anos na abdadía de Scone.

Despois da derrota dos escoceses ao mando de William Wallace, sufrida en Falkirk no 1298, o rei inglés Eduardo I trasladaría a Pedra do Destino, primeiro a Edimburgo e logo á abadía de Westminster (ano 1300) ao se decatara da forte simboloxía que a mesma tiña para os vencidos, máis non convencidos, escoceses. Logo foi instalada na abadía inglesa de Westminster sendo usada primeiro como cadeira do sacerdote celebrante e logo como soporte da trona de coroación dos reis ingleses.

Durante setecentos anos a Pedra permaneceu en poder dos ingleses coa excepción dun curto período do ano 1950 cando catro estudantes nacionalistas escoceses a roubaron o día de Nadal. Parece ser que a pedra ecachou en dous ao sacala, quedando unha parte agachada no Hyde Park londinense e outra levada a Escocia a pesar dos férreos controis de fronteira establecidos.

Como fose, dise que ao final foi arraxada por un canteiro e depositada na abadía de Arbroath, avisando logo á policía inglesa da súa localización co que se esqueceu o asunto e aos seus autores.

Ainda que se comentou que a pedra era unha réplica, esta devolución fixo respirar á familia real pois como era tradición, a pedra e outros obxectos formaban parte da parafrenalia e do sentido do poder histórico dos ingleses. Xa que logo, o 2 de xuño de 1953, Isabel II de Inglaterra e I de Escocia foi coroada en Westminster na trona de San Eduardo baixo a que xa estaba ubicada a Pedra.

Non cabe dúbida que, a evanxelización das illas británicas polos monxes tivo incidencia na cristianización do relato mítico da Pedra sobre a que se nomeaban os máximos xefes dos clans gaélicos e logo os reis escoceses. Esta presenza cristiá nas illas xa se constata que desde o ano 431, San Paladio e San Patricio tiñan evanxelizado Irlanda e apenas un século despois fixera o mesmo San Colombán con Escocia.

A lenda da Pedra do Destino está interpolada, igual que moitas das lendas galegas, por relatos bíblicos pois esta, segundo se conta, non é nen máis nen menos que aquela que usara Xacob para repousar a sua cabeza cando lle aconteceu o episodio do sono. Dise que logo foi levada a Exipto durante o cautiverio dos israelitas e nun longo periplo de anos foi traída deica Brigantium en Galicia, reinando Breogán e que o seu fillo Ith foi quen a levou a Eirin onde lle chamaron *Lia Fáil*, a pedra que berra pois. Cóntase que quen a sacou de Exipto foi un grego (ou un escítio, ou un galo segundo as versións) que casara con Scota (Escocia), filla do Faraó.

Cadeira de Westminster na que se proclaman o reis ingleses

Os relatos, irlandés e escocés, difiren no uso da Pedra, pero son coincidentes na orixe e no final do seu periplo e na sua saída desde Galicia cara Irlanda. Nunha das pasaxes dunha das crónicas, mesmo se nomea un lugar chamado Portingail polo que pasa a Pedra que se podería relacionar con Portugal, o Portus Calem galaico, ou simplemente Port in Gail. A entremestura dos relatos gaélicos coa posterior versión cristianizada é evidente e demostra a forza das lendas e dos mitos para chegar ao pobo no proceso de mudanza sociorelixiosa que se estaba a dar alí nestas datas.

Ainda que nun comezo a Pedra fose un símbolo dos vellos mitos drúidicos ou unha especie de “tesera hospitalis” ou pacto entre escotos e pictos, o certo é que o seu significado primixenio foi mudando coa evanxelización. Non se lle escapaba así á Igrexa a influencia política (nomeamento do xefe ou rei) que podía exercer nos novos cristiáns, sendo a Pedra do Destino xa en si, un antergo símbolo relixioso do chamado pobo de Deus nas suas orixes.

Xa que logo, desde Brigantium, a Pedra pasa a Irlanda e máis tarde é levada polos escotos irlandeses a Escocia onde despois da unión cos Pictos foi ubicada na abadia de Scone, cidade capital do novo estado. Outras fontes e incluso os mesmos relatos lendarios consultados, animan a pensar, como apuntabamos, nunha orixe e transmisión da lenda a través da tradición bárdica, pero despois da colonización cristiá, este relato semella ser utilizado como importante elemento integrador da nova relixión e do nacente poder político unificador dos pobos que compuñan Irlanda e Escocia. O vello aforismo da relixión como eficaz compañeira do estado semella estar, pois, moi presente.

Dise que a Pedra, en orixe, tiña gravurada unha cruz, estaba situada no establecemento monástico de Scone e que sobre ela se coroaban os reis escoceses. Cando foi levada para Inglaterra, tivo idéntica ubicación e utilización, de aí a importante carga simbólica de sometemento histórico que tivo o feito para os escoceses. Un século despois de levada a Pedra para Westminster, o representante escocés apelaría fronte ao Papa contra a conquista do seu país polos ingleses e relata nun memorial a orixe bíblica da Pedra do Destino ou cadeira real de Escocia. Ainda que a Pedra do Fado ou Destino semella que nunca estivo escrita, son algúns estudosos do tema, seguramente católicos, quen apuntan que aquela tiña gravurada a seguinte inscrición en latín: *Se o destino é certo, os escoceses sempre reinarán alí onde estea a pedra.*

A profecía cumprírase ao reinar no 1603 en Inglaterra o rei Xacobo VI de Escocia, feito que vén entroncar coa reclamación do trono inglés polo escocés Xacobo VIII Estuardo que en 1719 provocou que escoceses e galegos participasen na batalla de Glen Shiel contra os ingleses.

Episodios ignorados da nosa Historia

Galicia e Escocia II Batalla de Glen Shiel

Xerardo Dasairas

O día dez de xuño de 2019 cumpríronse trescentos anos da Batalla de Glen Shiel en Escocia na que en 1719 participou un contingente español que nunha operación secreta pretendía erguer aos clans escoceses das Highlands partidarios de Xacobo III Stuardo e destronar ao rei inglés Xurxo I de Hannover. Despois da perda de varias posesións polo tratado de Utrecht, España pretendía recuperalas e frear a expansión naval de Inglaterra, urdindo unha operación para invadir a Gran Bretaña, planeada polo cardeal Giulio Alberoni, asesor do rei español Filipe V, e máis o inglés James Butler, duque de Ormond que en 1702 fora o heroe da batalla de Rande e agora tiña posto precio á sua cabeza.

O 1º Batallón Galicia en Escocia

Ainda que con certas reticencias e inexactitudes, a prensa e os medios de comunicación van recoñecendo o protagonismo real dos galegos en Eilean Donan e na posterior Batalla de Glen Shiel.

EL MUNDO Los 300 gallegos que “invadieron” las islas británicas

Terminaron unos pocos atrincherados en un castillo y la mayoría, tras batirse en el campo de batalla y rendirse, llevados con honor a Edimburgo, donde conocieron un licor local llamado whisky. Habían salido en dos fragatas del puerto de Pasajes hace ahora 300 años, con el gallego Castro Bolaño al frente.

NATIONAL GEOGRAPHIC El castillo con un fantasma español

No está en España sino en Escocia pero en esta fortaleza de Eilean Donan llegaron a atrincherarse 300 gallegos. Uno quedó para siempre allí: Hoy es el célebre fantasma del castillo de Eilean Donan al que los guías llaman Carlos cuando visitas Eilean Donan. Añadir que concretamente es gallego ya que eran 300 gallegos del batallón Galicia los que ocupaban ese castillo.

La Batalla de Glenshiel: escoceses y gallegos contra ingleses

Una curiosa batalla puso a escoceses y gallegos combatiendo contra las tropas inglesas en la que fue la última invasión contra británicos en su propia isla: Se trata de la batalla de Glenshiel en 1719.

A expedición de Vigo

A invasión constaba de varios movimientos de tropas que debían confluir nun momento dado: Polo leste, invadirían Gran Bretaña tropas rusas e suecas do rei Carlos XII pero a morte deste fixo que o herdeiro do trono se retirase da operación o que non foi óbice para que esta continuase só coa flota que se preparara en Vigo. Esta estaba ao mando de Baltasar Vélez Ladrón de Guevara que sae de Cádiz a principios de marzo con dous navíos de liña de 66 canóns, o buque insignia San Bartolomé (ou Cambi) e o Nª Señora de Guadalupe y San Antonio, ademais dunha fragata, a Hermione que saíra antes e recalara no porto do Ferrol para embarcar ao aspi-

Rei Filipe V

Cardeal Giulio Alberoni

James Francis Edward Stuart James Butler duque de Ormond

rante ao trono inglés, Xacobo III Stuardo e máis James Buttler, duque de Ormond que agardaba en Sada para comandar a flota e a invasión.

O día dez, os barcos de Cádiz xa están no porto de Vigo, unha cuestión que obvian os historiadores españois, onde estiveran preparándose catro barcos máis de guerra e vinte de transporte de tropas entre as que ía o 2º Batallón Galicia ao mando do coronel Pedro de Castro Neira. Nesta flota ían pouco máis de 5.000 soldados dos 7.000 que esperaban recrutar, cargando 500 cabalos, 30.000 fusís, municións, pólvora e vituallas, ademáis dalgúns notables escoceses e irlandeses.

Como o estado do mar non era propicio, o comandante Ladrón de Guevara retivo a flota na ría un tempo ata que foi conminado a partir, pois xa se retrasaba a operación. Mais, o 27 de marzo, cando navegaban na altura de Fisterra, unha forte galerna

dispersaría os barcos, perdéndose algúns e os demais, para alixeiraren peso, desfixéronse dos cabalos e dos cargamentos. Algúns dos barcos de guerra dirixíronse cara o sur recalando catro deles en Lisboa e outros en Cádiz e San Lúcar de Barrameda mentres que 18 dos transportes refuxiáronse a maioría na ría de Vigo e algúns noutros portos galegos.

A expedición a Escocia

A outra parte da operación, levada tamén co maior secreto, consistía en desembarcar tropas en Escocia antes da invasión e levantar aos clans escoceses para tomar Inverness, creando unha manobra que distraese forzas inglesas cara o norte, mentres se producía o desembarco polo sur en Cornualles ou Gales e tomar Londres. A este fin, saírían o sete de marzo de Pasaia dúas fragatas, a *Galgo de Andalucía*, coñecida como “La Galga” de 24 canóns e a *San Francisco* de 22, que levaban 2.000 fusís, 5.000 pistolas, 350 barrís de pólvora, 60 con municións, sacos de gran e vituallas. As forzas de infantaría de mariña embarcadas pertencían ao primeiro batallón do Reximento Galicia ao mando do tenente coronel Nicolás de Castro Bolaño, levando como xefe da segunda compañía ao sarxento maior Alonso de Santarem, compondo unha exigua forza de 306 homes. Con eles ía o Earl Marischal George Keith e tamén algúns rebeldes escoceses e irlandeses exiliados.

Líderes xacobitas escoceses

William Murray
marques de Tullibardine

George William Keith
Earl Marischal of Scotland

W. MacKenzie conde de Seaforth

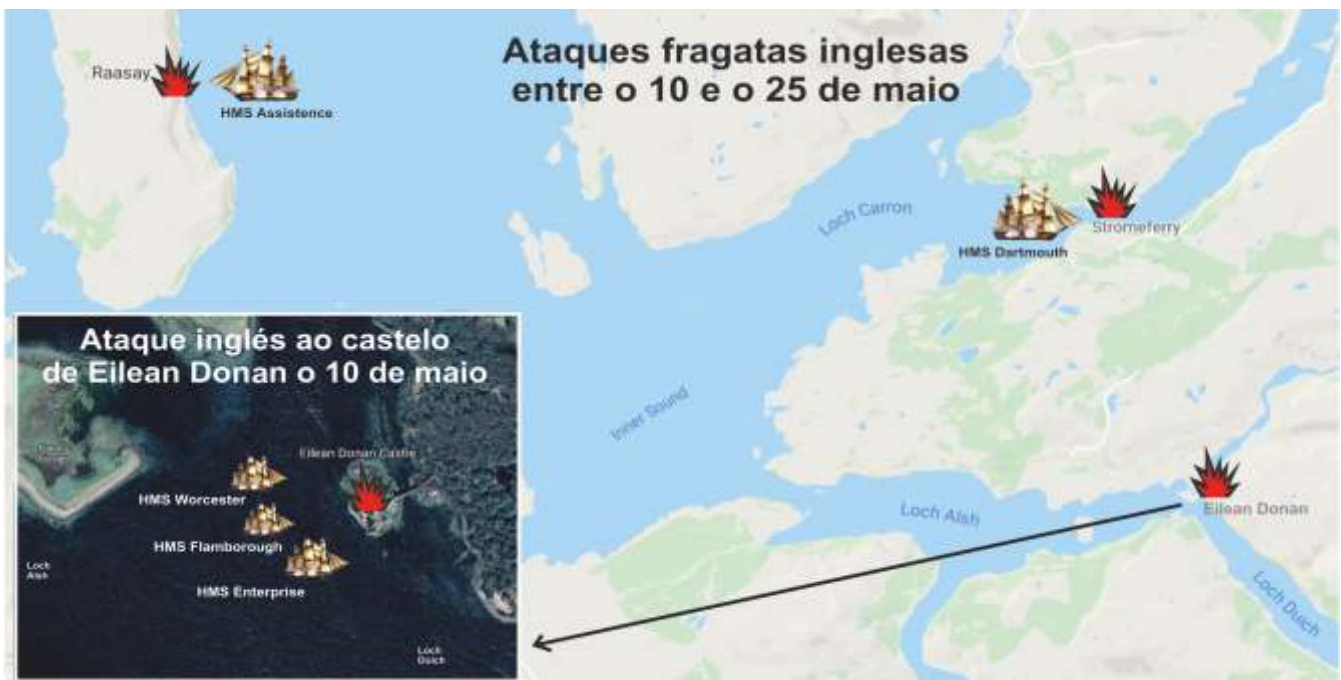
James Francis Edward Keith

Uns días máis tarde e desde o porto francés de Le Havre partiron nunha embarcación lixeira os líderes escoceses James Keith, irmán do anterior; William MacKenzie marqués de Seaforth e William Murray, marqués de Tullibardine que sería quen mandase as tropas escocesas.

O castelo de Eilean Donan

O encontro destes foi na illa de Lewis e o 4 de abril navegaron desde aquí ata o lago Alsh, facendo paradas na ruta para convocar aos clans escoceses no castelo de Eilean Donan que era dos MacKenzie. O día 13 deste mesmo mes chegarían ao castelo, desembarcando os soldados que acamparían nas proximidades do mesmo mentres se ían sumando ao contingente algúns clans escoceses que foron armados e municionados, aínda que non tantos como agardaban pois estes querían seguridade sobre o desembarco de Ormond. A comezos de maio, as tropas hispano - escocesas xa se desprazaran por varios puntos da zona coa intención de incrementar o contingente para atacar Inverness, deixando no castelo a maioría da pólvora e das munições ao coitado duns cincuenta homes, ordenándolle ás dúas fragatas españolas que retornaran.

Mais, nestes primeiros días de maio, os ingleses xa tiñan noticia, non só do fracaso da expedición de Ormond, senón da presenza das tropas españolas no norte escocés para o que envían cinco fragatas para patrullar a costa sendo que tres delas (*Entreprise, Worcester e Flamborough*) localizan no solpor do día 9 aos españois en Eilean Donan. Na mañá do día 10 foron conminados a se render pero tirotearon a lancha inglesa co que as tres fragatas abriron intenso fogo de canón e ao anoitecer desembarcaron tropas que obrigaron a capitular aos resistentes.

Recreación errada do ataque inglés a Eilean Donan pois os defensores non contaban con artillaría nin había tantos escoceses nel. Porén, os uniformes do Batallón Galicia son os correctos.

Antes disto, destruíron algunhas armas pero os ingleses aínda se apoderaron de 52 barriles de munición e 343 de pólvora que empregaron en destruír o castelo cuxos fortes muros resistiran os bombardeos ingleses a pesar de non contar con artillaría. No castelo renderonse un capitán, un tenente, un sargento e 39 soldados do batallón Galicia, que foron levados a unha prisión de Edimburgo na fragata *Flamboroug*, e máis un escocés e un irlandés que posiblemente serían fusilados por rebelión contra a Coroa inglesa.

Ruínas de Eilean Donan antes da súa reconstrución

A batalla de Glen Shiel

As noticias da caída do castelo indicaban que os ingleses controlaban a costa, mais contodo o pequeno exército hispano-escocés decidiría dirixirse á toma de Inverness agardando un soerguemento escocés xeral nas terras altas. Non había outra opción pois xa sabían da toma de Eilan Donan e a comezos de xuño xa tiñan claro que non habería invasión española.

Antecipándose ás ordes de Londres, o xeneral Joseph Wightman, xa coñecedor da situación e número dos hispano-escoceses, sae o día 5 de xuño de Inverness con tropas, reunindo de paso en Fort Au-

gust, un exército de 850 soldados de infantaría cun reximento holandés, 150 dragóns, 236 escoceses leais ao rei inglés e 4 morteiros lixeiros Coehorn que habían ser definitorios na batalla pois o número de combatentes era similar, aínda que só os do batallón Galicia tiñan máis experiencia bélica. Xa que logo, fronte a eles, as forzas hispano-xacobitas contaban cuns 1.200 efectivos dos que uns 260 eran do batallón Galicia e uns 940 dos clans escoceses entre os que estaba o coñecido heroe literario Rob Roy.

Batalla de Glen Shiel nun cadro de Peter Tillermans

O día 9 chega o aviso de que as tropas inglesas están a trece quilómetros polo que os hispano-xacobitas deciden facerse fortes na valgada do río Shield, colocando barricadas onde pasaba o camiño de Inverness polo que irían chegando os ingleses o día 10 sobre as cinco da tarde.

Ás oito da tarde, despois do movemento envolvente das tropas inglesas, os españois comezan a retirada cara a unha altura rochosa na que se parapetaron, pero despois dunha hora de resistencia, sobre as nove da noite, Nicolás Bolaño decide renderse logo de catro horas de combate. Os galegos xa combatían sós, pois os escoceses foran desaparecendo aproveitando o luscofusco, conseguindo fuxir os seus líderes, algúns feridos e outros pasando ao continente para se salvaren da forza.

Detalle do ataque dos Dragóns cos morteiros Coehorn

Os galegos ignorados

Recreación da Batalla de Glen Shiel

Esta “operación secreta”, que ía ser a última vez que tropas españolas invadiran o territorio da Gran Bretaña, empezou a despertar interese hai uns poucos anos e hoxendía son numerosas as publicacións, blogs e artigos de prensa que se ocupan dela, aínda que con certas diverxencias e inexactitudes. Mais o noso interese, como ocorre tantas veces na “historia de España”, é deixar constancia de que eses máis de trescentos infantés de mariña eran do 2º Batallón Galicia ao mando do tenente coronel Nicolás de Castro Bolaño e non do reximento de la Reina como se escribiu.

Tamén se dixo que estaba mandado polo galego Pedro de Castro pero este era o coronel e mandaba o 1º batallón que embarcaría na expedición que saíu de Vigo, cuestión esta que tamén se oculta. O noso protagonista, Nicolás de Castro, era natural das terras de Vilalba e tal e como se facían as levas nestas datas, a maioría dos integrantes do seu batallón foran recrutados en Galicia

Soldados do Rxtº. Galicia

pois sabemos ademais que este 2º Batallón do Reximento Galicia se conformara nestas datas con homes dos provinciais de Ourense, Lugo e A Coruña.

A isto, cabe engadir que a súa condición de operaren embarcados, aumenta esta posibilidade pois as expedicións navais españolas sempre se nutiron, a través da matrícula do mar, de numerosos homes das costas galegas. Segundo os expertos militares, a bandeira do Reximento Galicia levaba seis cruces abeirando ao cáliz no centro, sobre fondo vermello, enseña que foi logo utilizada polas milicias da provincia de Mondoñedo.

Enfín, que desde que comezamos a preocuparnos polo tema en 2005, algunhas informacións xa comezaron a matizar este episodio bélico, facendo protagonistas a galegos e escoceses, aínda que estes sigan aludindo a *spaniards*, adxetivación que, loxicamente, quedou na toponimia da zona.

No reconstruído castelo de Elian Donen, que é privado, e para maior atractivo turístico, tamén se inventaron un fantasma español (*spanish ghost*) dun dos soldados mortos alí. Esta maior concreción da orixe galega dos combatentes en Escocia incluso deu pé a un concerto do noso gaitero universal Carlos Núñez, interpretando coa gaitera escocesa Brighde Chaimbeul a peza *Battle of Glen Shield* composta en lembranza deste feito que un día aciago uniu a galegos e escoceses.

Bandeira do Reximento Galicia

Os prisioneiros galegos foron levados a Edimburgo onde o 12 de xuño se reuniron cos capturados anteriormente no castelo de Eilean Donan, sendo tratados segundo as convencións de guerra e incluso puideron circular libremente pola cidade onde se comenta como anécdota que probaron o whisky por primeira vez pero non se mencionan as dificultades que pasaron para sobreviviren sen cartos e que incluso Bolaño pediu uns empréstitos de 400 libras para resolver esta cuestión.

O día 1 de outubro, despois de negociar cos ingleses, os 273 sobreviventes do batallón Galicia retornaron a España na mesma fragata *Flanborough* quedando desta batalla os topónimos *Bealach-nan-Spainnteach* ou Paso dos Españois na parte baixa e o *Coiren-nan-Spainnteach* ou Pico dos Españois onde resistiran na última escaramuza. O balance final deixaba 21 mortos e 121 feridos nas forzas inglesas e arredor de 100 baixas entre os hispano-xacobitas, habendo entre os galegos 33 mortos.

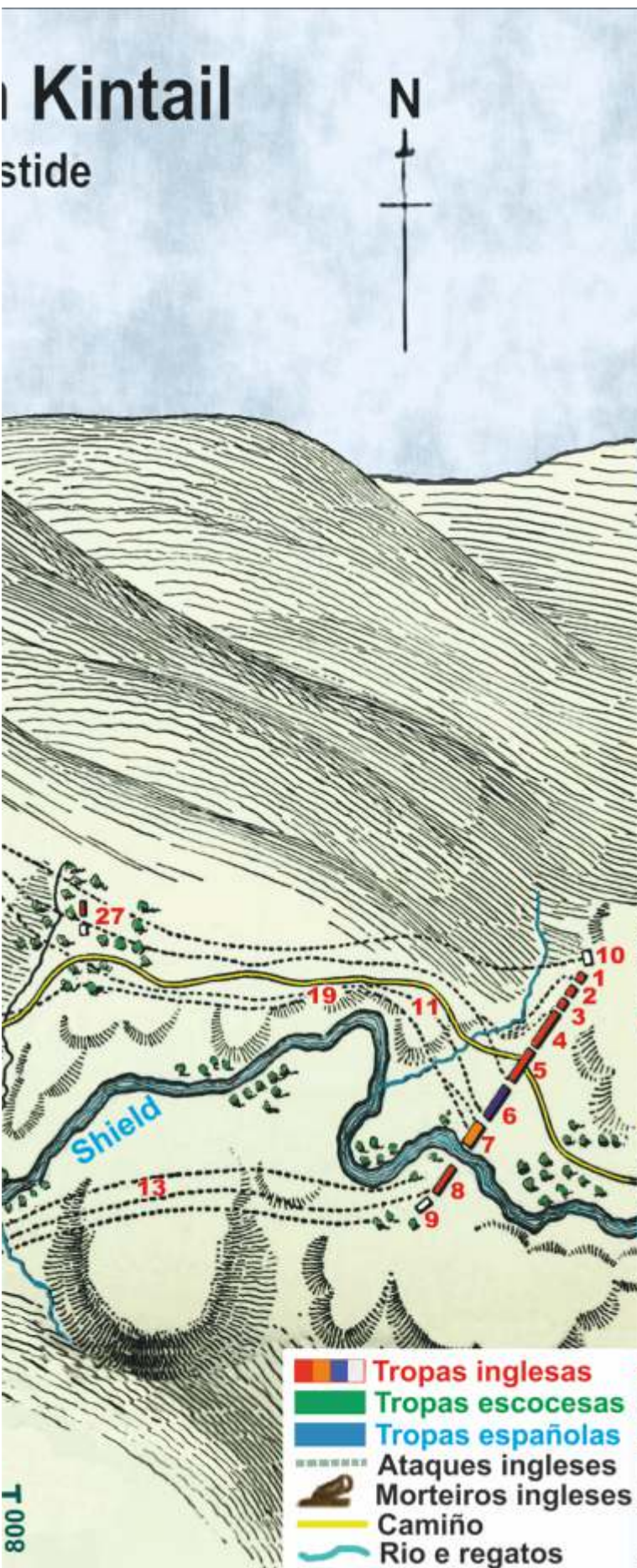
*Non imos narrar a batalla en detalle pois no plano que adxuntamos, elaborado polo capitán inglés John Henry Bastide, figuran os movementos de tropas que se desenvolveron durante a confrontación.

*Outras informacións da expedición, da batalla e dos prisioneiros foron recollidas nunhas memorias de James Butler, duque de Ormond, que recolleu en 1895 o historiador escocés William Kirk baixo o título de *The Jacobite Attempt of 1719*.

Batalla de Glen Shiel en

Plano do capitán John Henry Bass

FORZAS INGLESAS

1. Granadeiros: 1 sarxento e 12 soldados.
2. Granadeiros: 1 Oficial e 24 soldados.
3. Granadeiros: Núcleo con 120 soldados.
4. Reximento Montagu.
5. Destacamento Coronel Harrison.
6. Reximento Hussel e 4 compañías.
7. Dragóns de Robertson e morteiros Coehorn.
8. Reximento Coronel Clayton.
9. Escoceses de Munro.
10. Ala dereita, Sutherland.
11. O groso do exército marcha pola dereita.
12. Clayton e Munro avanza pola esquerda.
13. Os Dragóns avanza pola zona chaira.
14. Os Dragóns detéñense.
15. Os Dragóns avanza ata a metade da chaira.
16. Catro seccións de Clayton e Munro fan o primeiro ataque pola ala dereita dos xacobitas.
17. Os morteiros abren fogo apoiando o primeiro ataque.
18. Os morteiros disparan sobre a trincheira onde se parapetaban os españois.
19. As forzas de Clayton atacan a barricada do paso
- 20, 35 Dragóns a pé atacan as defensas españolas.
- 21 Os Dragóns ascenden polo outeiro.
22. O ataque inglés avanza cara a montaña.
23. A ala dereita acosa aos escoceses.
24. Unha sección de Munro fai alto nun lombo.
25. A ala dereita inglesa detense na montaña.
26. As forzas de Clayton toman o lombo que pechaba o paso.
27. Punto de reunión da intendencia e hospital.
28. O grupo de intendencia avanza cos feridos.
29. O xeneral Whightman dirixe a acción.

HISPANO-XACOBITAS

- A. Forzas españolas apostadas no outeiro controlando a chaira e o paso.
- B. Os españois marchan cara a montaña e fan alto.
- C. Os españois retíranse cara o cumio do monte.
- D. Barricada defendendo o paso nun costado do río.
- E. Parapeitos no costado do outeiro.
- F. Os escoceses marchan cara arriba antes do ataque.
- G. Escoceses dispersos abren fogo contra Clayton e Munro no primeiro ataque.
- H. Escoceses acoden en apoio da súa ala dereita Fuxida dos escoceses.
- M. Monte Scur Ouran (Skukuran).

Forzas escocesas

200 homes do clan Murray (150) e do clan MacDougall (50) ao mando de lord George Murray, irmán de Tullibardine.

200 homes do clan MacKenzie de Coul ao mando de John MacKenzie de Coul, conde de Seaforth.

200 dos clans MacKenzie e MacRae ao mando de George Keith, conde de Marishal.

200 dos clans MacGregors (80), MacDonalds, MacLeans, MacKinnons e Camerons entre os que figuraba Robert Roy MacGregor (Bob Roy).

Forzas españolas

160 soldados do reximento Galicia ao mando do tenente coronel Nicolás Bolaño e de Tullibardine.

100 soldados do reximento Galicia ao mando do sarxento maior Alonso de Santarem.

Forzas inglesas

O xeneral Wightman dispuña de 850 infantes, 150 dragóns e arredor de 236 escoceses leais á coroa inglesa :

Flanco dereito:

150 granadeiros do maior Milbourne.

Reximento de Montague ao mando do tenente coronel Lawrence.

50 homes do destacamento do coronel Harrison.

Reximento holandés Hussele.

156 escoceses dos clans Fraser, Ross e Sutherland.

80 escoceses do clan Mackay, ao mando de lord Strathnaver.

Flanco esquerdo:

Reximento Clayton ao mando do tenente coronel Reading.

100 homes ao mando do xeneral George Munro de Culcaim.

120 dragóns dos Scots Greys

Os prisioneiros do Batallón Galicia

Entre os apresados no castelo de Eilean Donan e máis os da batalla de Glen Shiel figuraban o coronel Bolaño; 5 Capitáns; 5 Tenentes; 6 Alféreces; 11 Sarxentos; 18 Cabos; 6 Tambores e 221 Soldados.

O total de prisioneiros ascendeu a 273 homes polo que, se chegaran a Escocia 306, as baixas foron 33.

A revancha inglesa

A pesar do fracaso da expedición a Escocia, os ingleses non deixaron de lado a afrenta sufrida e o 27 de setembro do mesmo ano 1719, o contraalmirante Rober Johnson que apoiaba aos franceses na toma de poboacións vascas, dirixese con dous navíos e unha fragata cara o porto de Ribadeo, canoneando e tomando os dous fortes da vila con seis lanchas. Para abandonar a vila, pedirían un rescate en cartos e víveres, que pagaron o Consello e o Cabildo de Mondoñedo. Este ataque a un porto pequeno, que non se explica por ninguén, veu derivado da acción en Escocia pois as dúas fragatas *Galgo de Andalucía* e a *San Francisco*, tiñan capturado dous barcos mercantes ingleses no seu retorno de Escocia, recalando con eles en Ribadeo. As dúas fragatas foron queimadas no porto polas súas dotacións antes de que os ingleses se apoderasen delas e na actualidade xa se teñen recuperado canóns e outros obxectos destes pecios.

Nesta mesma data xa navegaba tamén cara as costas galegas unha flota composta de seis barcos de guerra e 36 de transporte de tropas ao mando do vizconde de Cobham, Richard Temple que unida cos tres barcos de Johnson atacarían A Coruña. Mais, este decidiría retornar a Inglaterra ante a demora de Cobham quen ante isto, optaría por atacar Vigo con poucas defensas e ao fin e ao cabo fora a cidade de onde partira a expedición que pretendía invadir Inglaterra. O 10 de outubro desembarcaban nos arredores de Vigo e en dous días xa ocuparan a cidade, resistindo o castelo do Castro os bombardeo de morteiros ata o día 18 en que se rende. Os ingleses non se conformaron con isto e desde o día 27, mil homes arrasarian Redondela e Marín, ocupando Pontevedra e pedindo un rescate para non atacar Santiago, condición que non foi aceptada senón obrígalos a reembarcar, cousa que fixeron o 8 de novembro pero con bastantes baixas.